

Konkurence ar Valteru Vaikuli nebiedē

Guntis Keisels, *Dienas*
speciālkorespondents Aveiro

Estā vieta pasaules čempionāta rezultatīvāko spēlētāju rangū tabulā (vidēji spēlē 17,4 punkti), visvairāk nospēlēto minūšu starp Latvijas izlases basketbolistiem (vidēji spēlē 34:12), viens no labākajiem koeficientiem Latvijas izlases sastāvā (piecās spēlēs +50) — tas viss attiecas uz Livānu basketbola skolas audzēkni, Latvijas junioru izlases kapteini 192 cm garo uzbrūkošo aizsargu Raimonu Vaikuli.

«Statistika mani, protams, interesē — pēc mača parasti paskatos, kā gājis man, kā veicies citiem. Taču spēles laikā neiznāk domāt ne par punktiem, ne rezultativitātes procentiem. Mēs varam labi nospēlēt tad, ja veicas visiem pieciem. Tik spilgtu lideru, kas vienatnē varētu izvilkt uzvaru, mums tomēr nav,» Raimonds reāli novērtē savu ieguldījumu Latvijas izlases spēlē.

Vai pēc zaudējuma Brazīlijas izlasei komandā neiestājas tāda kā apātija — sak, medaļu nebūs, kāds gan stimuls spēlēt par 9.vietu? Arī komandas režīms otrajā posmā atgādina tādu kā brīvdienu variantu — katru dienu vairākas stundas pludmalē...

Nekā tamlīdzīga — 9.vieta pasaules čempionātā ir pietiekami labs mērķis, lai pacinotos pa istam. Tajā spēlē ar brazīļiem mēs izlikām visu, cik vien bija iekšā. Jā, mums mazliet nepaveicās, taču turnīrs ar šo vienu spēli mums nebeidzās. Savukārt uzturēšanās *bičā* man palīdz, nevis traucē. Labāk izkustēties un pasauloties nekā pusdienu nikt viesnīcā. Spēles saturu pagaidām tas nav iespaidojis negatīvi.

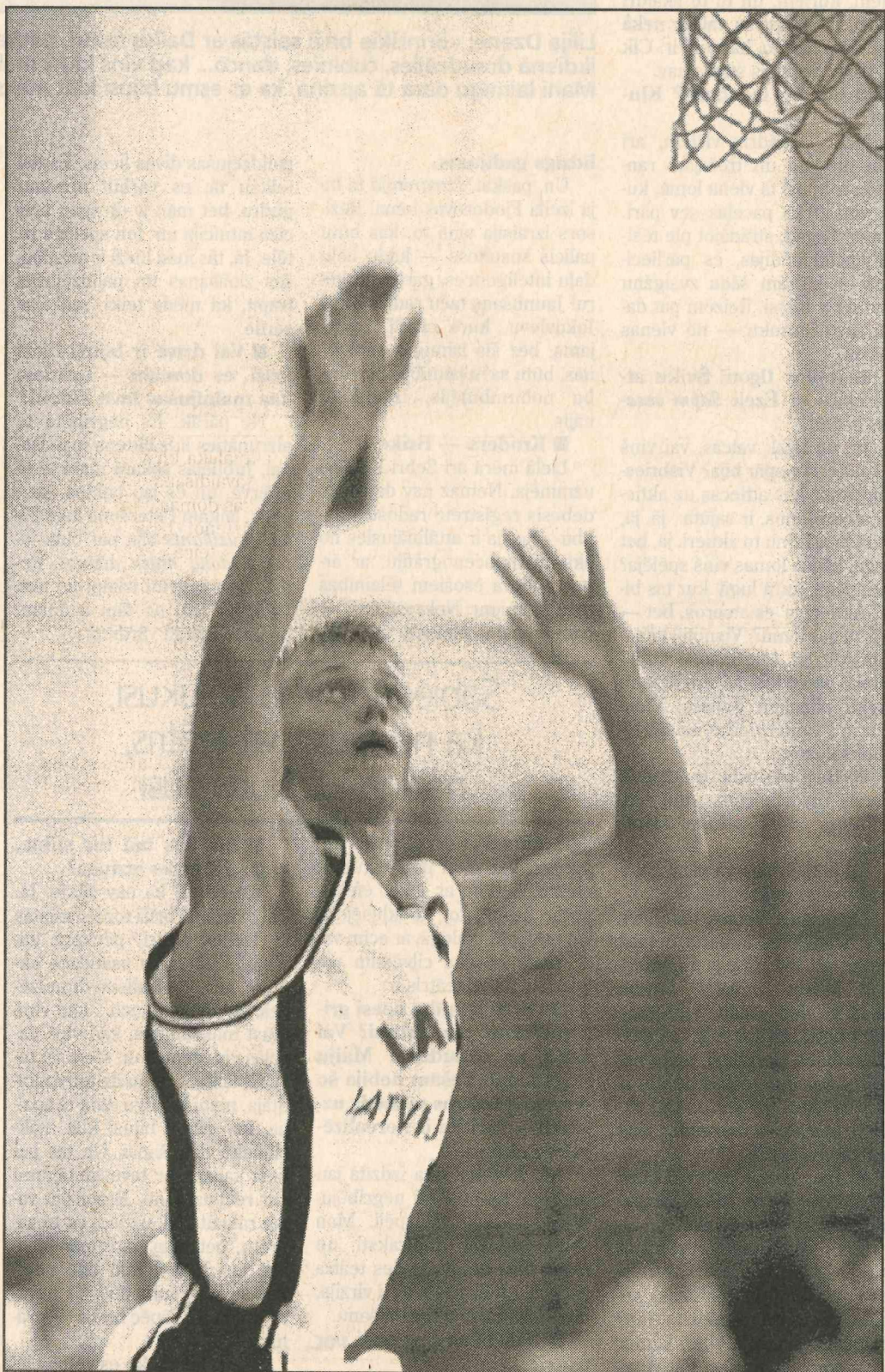
Ar brazīļiem jums nepaveicās vai tomēr zaudējumam bija nopietnāki cēloņi?

Jāatzīst, ka brazīļi tajā spēlē bija mazliet labāki. Viņi bija aktīvāki, viss piecnieks apdraudēja grozu, tāpēc mēs sapelnījām daudz piezīmju un Jumīks galā bija spiests aiziet malā. Tāpat pret mūsu zonu viņi ļoti labi meta tālos. Vispār Brazīlijas izlase izrādījās spēcīgāka, nekā domājām pirms čempionāta, iekams vēl nebijām redzējuši viņu spēli. Savukārt mums, komandai kopumā, tas nebija vislabākais mačs. Pretinieki bija mūs ļoti izpētījuši un darija visu, lai neitralizētu Kristapu, Raiti, arī mani. Mazliet brīvāk varēja justies tikai Māris un Raimonds. Kādu laiku mēs to izmantojām, taču beigās neizturējām šo spiedienu un dažās minūtēs atlaidām pretiniekus pārāk tālu.

Tajā mačā tu nospēlēji 39 minūtes, arī citos mačā esi sēdējis ļoti maz. Vai nogurums neiespaido tavu spēli?

Nogurumu nejūtu — vakarā pasīdlos vannā, dakteris izmasē kājas, un esmu gatavs spēlēt tālāk. Vispār esmu pieradis daudz spēlēt. Iespējams, katra mača laikā piecu minūšu atpūta nenāktu par ļaunu, taču mums ar rezervēm ir pašvaki. Komandā ir daudz jaunu puisi, kuriem vēl nav tik atbildīgu turnīru pieredzes, tāpēc ir gan stress, gan netipiski daudz kļūdu.

Tev pašam taču arī šīs ir

Nigēriešus Vaikulis pārsteidza ar efektīviem caurgājieniem

pirmais pasaules čempionāts. Vai nejutī ipašu mandrāžu? Ar ko šis turnīrs atšķiras no pērnā Eiropas čempionāta, kur izcinājāt ceļazīmi uz šejieni?

Neliels uztraukums man ir pirms katras spēles, taču parasti ar to tieku galā. Nevaru teikt, ka te pārdzīvotu vairāk nekā citos turnīros. Atšķirība no pērnā turnīra ir diezgan jūtama — te viss notiek nopietnāk, nav tik lielu rezultāta svārstību spēļu laikā, mazāk kļūdu. Jūtams, ka esam kļuvuši gadu vecāki, un šai laikā vairāk esam nobrieduši gan fiziski, gan psiholoģiski.

Gandrīz visos mačos viduvēji esi metis sodus. Vai tā nav satraukuma pazīme?

Diezin vai. Vienkārši pirmajā spēlē sākās problēmas ar sodiem un tad tās ievilkās. Pats vien esmu vainīgs — laikam īsti nekoncentrējos pirms pirmā metiena, pārsteidzot, neatgūstu elpu.

Kura spēle te tev bija visgrūtākā?

Laikam mačs ar Nigēriju — tad visu laiku jutu aizsargu spiedienu. Spāņi mums ļāva spēlēt diezgan brīvi, taču viņi paši uzbrukumā arī darija visu, ko gribēja — mūsu aizsardzība galīgi netika galā. Vēl bija grūti

ar japāņiem, jo pret tik ātru komandu vēl nebija iznācis spēlēt. Sen nebiju tā skrējis un svidis.

Ar nigēriešiem būs jaspēlē vēlreiz. Iepriekš divos mačos esat viņus uzvarējuši. Vai šie panākumi nebūs radījuši zināmu pašpārliecību?

Glūži otrādi — man tas rada vēlēšanos vēl trešo reizi viņus pieveikt, lai nebūtu nekādu šaubu par to, kurš ir stiprāks. Skaidrs, ka viegli nebūs, jo afrikāņi ir fiziski ļoti spēcīgi, turklāt viņi ir arī vecāki par mums. Ar Nigēriju ļoti svarīgi būs tas, kā pratīsim nosargāt savu grozu. Ja tiksīm pie atlēkušajām bumbām, mums būs labas iespējas uzvarēt.

Pasaules čempionāts ir lieliska iespēja pārbaudīt savu meistarību, tās atbilstību pasaules standartiem. Kā vērtē pats savu spēli?

Iespēju uzlabot sniegumu vēl ir ļoti daudz. Jāiemācās stabili mest sodus, jāuzlabo tehnika, jāpaplašina uzbrukuma paņēmieni arsenālā.

Pēc vairākiem mačiem tevi uzteikuši sāncensu vienību treneri, kuluāros par Latvijas izlases 11.numuru atzinīgi izsakās daudzie ASV augstskolu basketbola skau-

ti. Vai arī pats esi izjutis viņu interesi par sevi?

Šeit, Portugālē, pagaidām ne. Amerikas turnejas laikā man bija saruna ar kādas augstskolas pārstāvi, bet viņam tā, šķiet, bija tikai virspusēja interese. Apmainījāties adresēm, bet pēc tam nekādu kontaktu vairs nav bijis.

Ko tu darītu, ja piedāvājums studēt ASV būtu ļoti nopietns un konkrēts?

Atklāti sakot, nezinu — vajadzētu krietni padomāt un visu apsvērt. Braukšanai uz Ameriku ir gan plusi, gan minusi. Domāju, ka labu basketbolu var spēlēt arī Eiropā, un ceru, ka man izdosies to darīt. Pašlaik man vēl uz diviem gadiem ir līgums ar *bročiem*, pēc tam — redzēsim.

Broči pirms nākamās sezonas atjaunina sastāvu un tev ir reāla iespēja kļūt par vienu no komandas līderiem. Vai mazliet nemulsina tas, ka par vietu pamatsastāvā savā ampluā nāksies konkurēt ar galvenā trenera dēlu?

Nedomāju, ka tam būs kāda nozīme, jo komandā visi ir vienādi. Vairāk spēlēs labākie, un es, tāpat kā Sandis un citi spēlētāji, centīšos būt starp viņiem. ♦